

LOCKED
OPGESLOTEN

CLARISSA WILD

Copyright © 2023 Clarissa Wild
ISBN: 9789403701936

Locked © 2017 Clarissa Wild

Dit is een fictief werk. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de fantasie van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen, plaatsen, organisaties of personen, levend of dood, berust op louter toeval. Alle personages in dit boek zijn achttien jaar of ouder.

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd, overgedragen in welke vorm of op welke manier dan ook, elektronisch of mechanisch, met inbegrip van fotokopieën, opnames of door enig systeem voor het ophalen van informatie. Dit zou in strijd zijn met licentie- en auteursrechtwetten.

PROLOOG

LOCK

Mijn maag draait zich om als de verwrongen, metalen vogel uit de lucht komt vallen en op de aarde neerstort. Een luid gekrijs en donderend geluid doen me mijn ogen bedekken. De grond onder mijn voeten beeft.

Als ik opkijk, kan ik duidelijk de scheur in de aarde zien tussen de gebroken bomen, niet ver voor me.

Met mijn hakken in de grond, glijd ik van de rotsachtige heuvel af en verdwijn ik in het bos.

Roet dwarrelt door de lucht als ik me een weg baan naar de toren van rook. Vlokken vuur waaien door de bomen, de geur van brandend hout vult mijn neusgaten.

Een luide schreeuw doet me stoppen.

Ik nader de explosie.

Ik kijk om me heen, op zoek naar de bron, maar alles wat ik zie is het vuur dat de aarde verschroeit. De weelderige jungle is veranderd in een letterlijke hel.

Een andere hartverscheurende schreeuw zet me in beweging.

Als een tijger ga ik er vandoor. Rennend door de jungle, spring ik over gebroken takken en ontwijk gevallen bomen. De angst groeit in mijn hart als ik me realiseer dat ik dat monster zal moeten benaderen.

Het verminkte metalen beest dat mijn domein verwoestte.

Op het moment dat ik het zie, sta ik even stil en kijk vol ontzag.

De messen aan de bovenkant lijken vlijmscherp en te oordelen naar de sporen in de grond, hebben ze veel schade aangericht.

Wat als het nog niet klaar is?

Ik hou de speer steviger in mijn hand, beseffend dat ik waakzaam moet zijn.

Je weet niet wat er kan gebeuren. Maar verdomme... ik heb nog nooit zoiets gezien.

Alleen al de grootte van dit ding doet mijn mond openvallen.

Maar een stem verderop dwingt me weer op te letten en ik concentreer me op het geluid.

Ik ren naar de kant van het laaiende vuur dat in het metalen beest buldert. Ik negeer de geur van brandend vlees en spring over stukjes en beetjes versplinterde granaatscherven en kromgebogen hout tot ik het beest helemaal heb omsingeld.

Aan de voorkant van de metalen vogel liggen glasscherven op de grond ... en vlak naast de neus van het metalen beest kreunt en hoest iets.

Een vrouw.

Juliet

Duisternis omringt me.

Ik kan niet zien. Ik kan mijn ogen niet openen.

Mijn oren suizen van angst. Geluiden worden gedempt...
alsof ik gedeeltelijk doof ben.

Onrust stroomt door mijn aderen, maar als ik probeer te bewegen doet alles pijn.

Mijn spieren verkrampen en een metaalsmaak brand op mijn tong.

Bloed.

Mijn bloed.

Ik kan de afdrukken van mijn tanden voelen van toen ik op mijn tong beet.

En mijn hoofd... bonkt van de pijn alsof het op het punt staat te ontploffen.

Ik dwing mijn ogen open. Op dat moment vang ik een glimp op van de vernietiging om me heen.

De aarde is verschroeid, bomen zijn volledig verwoest. Alles staat in brand. Vuur en rook zo ver als het oog kan zien. Het vult mijn longen als ik hijg en ik hoest. Ik kan nauwelijks ademen.

Een kreun ontsnapt uit mijn mond als ik probeer te schreeuwen. Het is alsof er een mes door mijn keel glijdt, de scherpe pijn doet mijn ogen tranen.

En ik kan nog steeds niets zien.

Niets meer dan vage, wazige beelden van verwrongen metaal en de harde grond onder mijn lichaam. Een motor zoemt achter me en het geluid van wieken die door de lucht suizen doet mijn

maag ineenkrimpen.

Ik probeer nog eens te schreeuwen, maar mijn stem laat me in de steek en niets dan een zwakke kreet verlaat mijn keel.

Ik ruik het vuur terwijl de hitte alles om me heen wegvreet.

Binnenkort zal ik het zijn.

Ik moet weg. Ik moet ontsnappen.

Maar hoe hard ik ook probeer, ik kan de kracht niet vinden om te kruipen. Mijn nagels graven in de grond, terwijl ik probeer mezelf vooruit te trekken, maar ik kom niet verder dan centimeters.

Het is niet genoeg. En hoe langer ik het probeer, hoe meer uitgeput ik raak.

Zuurstof verlaat langzaam mijn lichaam en mijn bewustzijn ook.

Het laatste wat ik zie voordat ik flauwval is een schimmig figuur die opdoemt uit de dikke, donkere rook. Doordringende grijze ogen staren naar me terwijl twee sterke armen aan mijn lichaam trekken ...

En me naar het hiernamaals lokken.

EEN

Juliet

Ik knipper, maar er lijkt niets te registreren in mijn hersenen.

Mijn lichaam beweegt, maar ik initieer de actie niet. Ik ben niet degene die de leiding heeft.

Ik kan mijn ogen nauwelijks openhouden, maar ik zet toch door, ik wil weten wat er gebeurd is. Voor me woedt een groot vuur en de lucht gloeit rood. De geur van rook en brandend metaal vult mijn neusgaten... en nog een geur die ik niet kan plaatsen, maar die me doet kotsen.

Maar iets dat aan mijn armen trekt houdt de gal laag.

En niet zomaar iets ... een persoon.

Mijn spieren zijn te zwak om weerstand te bieden als hij me over het ruwe terrein wegsleept van het vuur. De vreemdeling drukt me tegen een boom en laat me daar achter, teruglopend in het vuur.

Ik probeer te schreeuwen, maar mijn longen hebben te weinig

zuurstof en het doet zo'n pijn. Ik hoest en hijg als de rook mijn longen vult met roet.

Ik weet niet wat er gebeurt. Ik weet alleen dat ik moet blijven leven. Niets is sterker dan de wil om te overleven.

En ik realiseer me dat op het moment dat de man zich omdraait en terug naar mij toe loopt.

Omdat het gezicht dat ik zie er niet menselijk uitziet.

Een beestachtig, bijna beerachtig persoon marcheert naar me toe. Zijn hele gezicht en lichaam bedekt met zwarte modder ... en hij houdt een wapen vast.

Voor een fractie van een seconde ben ik bang.

Gaat hij me vermoorden?

Ik heb nog nooit zo'n gedachte gehad. Maar nu voel ik het zelfs in mijn hele lijf, meer dan ooit. Ik wil weg rennen. Misschien is het het wazige zicht waardoor ik dingen zie, of misschien hallucineer ik, maar mijn lichaam zegt dat ik moet vluchten.

Dus ik doe het.

Ik kruip op van de vloer met het laatste beetje kracht dat ik heb en dwing mijn benen te bewegen. Ondanks de pijn in mijn knieën en het bloed dat langs mijn armen loopt, vlucht ik zo snel als ik kan.

Door de dichte jungle voor me en langs de takken die in mijn gezicht snijden.

Ik kan niet meer dan een meter voor me zien. Ik hoor alleen het geluid van mijn eigen hartslag in mijn borst.

Ik kan niets anders doen dan mijn weg door de jungle zoeken, in de hoop dat ik een pad vind. Hopend om weg te komen van dit ... monster.

Want dat is precies hoe hij eruit ziet. Het monster uit mijn nachtmerries.

Maar hoe verder ik ren, hoe meer uitgeput ik raak. Mijn benen kunnen het tempo niet bijhouden. Ik tel mijn

ademhalingen, luister naar het ritme van mijn eigen hart dat bijna uit mijn borstkas slaat. Alles om me heen begint te draaien en ik word misselijk.

Mijn lichaam zakt in elkaar op de grond.

Het laatste wat ik hoor zijn naderende voetstappen voor ik uit deze wereld verdwijn.

Ik weet niet hoeveel tijd er voorbij is voordat ik weer wakker word.

Alles wat ik weet is dat mijn hoofd pijn doet ... erg.

Ik open mijn ogen en knipper een paar keer, maar mijn zicht is nog steeds wazig.

Kreunend grijp ik naar mijn hoofdhuid en wrijf over de pijnlijke plekken. Het voelt niet alsof ik een snee heb, maar dat weet ik pas zeker als ik in de spiegel kijk. Als ik mijn hand weer naar mijn gezicht breng, zie ik geen bloed... alleen vuil en zand.

Het is overal. Om me heen. Onder mij.

Ik zit in een kuil.

Als ik omhoog kijk, word ik even verblind door de zon en ik blokkeer de schitteringen met mijn hand. Op dat moment zie ik de tralies boven op de kuil.

Het is een kooi.

Mijn ogen worden groot. Ik trek me snel los van de grond en steun mijn lichaam tegen de muur van aarde.

Waar ben ik? Waarom ben ik hier? ... En wie heeft me hier gebracht?

Als ik er aan denk, voel ik alleen maar pijn. Er schiet me ook niets te binnen. Mijn herinneringen voelen verloren. Verdwenen in een dikke mist waar ik niet doorheen kan waden.

Het enige wat ik me herinner is *hem*... dat beest van een man.

Als ik er alleen al aan denk, gaan mijn nekharen overeind staan.

Waarom voel ik me zo?

Mijn hele lichaam rilt.

Ik raak het zand om me heen aan, maar ik voel me er niet door geaard. Nu niet meer.

Ik kijk naar de lucht, wensend dat ik wist waar ik was, wensend dat ik me herinnerde wat ik hier kwam doen. En wat die man daar mee te maken heeft.

Omdat ik er bijna zeker van ben dat hij degene was die me hier heeft gebracht. In deze... kooi.

Want dat is wat het is.

Een kuil om iets te weerhouden van vluchten.

En die iets ben ik.

Maar waarom? Waarom zou hij dit doen? Waarom zou hij me hier houden?

En waarom voelt mijn lichaam aan alsof het rondgeslingerd is als een zak zand?

Heeft hij me pijn gedaan?

Al mijn spieren verkrampen door de onzekerheid van het niet weten. Ik wou dat ik het me kon herinneren, maar alles wat ik heb zijn stukjes en beetjes ... van horror.

Mijn hersenen dwingen de gedachtes onmiddellijk te vertrekken. Alsof het me beschermt tegen alles opnieuw te beleven.

Ik staar omhoog naar de lucht en vernauw mijn ogen, concentreer me op de tralies tot ik weer helder kan zien. Ik kan er niet achter komen waar ik ben of waarom ik hier ben als ik in deze kuil opgesloten blijf. Er moet een manier zijn om hier uit te komen.

Ik spring een paar keer, wat pijn doet, maar ik zet door. Het heeft echter geen zin. Ik ben bij lange na niet groot genoeg om de

spijnen te bereiken, laat staan de rand van de kuil.

Dus gebruik ik maar mijn stem.

‘Help!’ Schreeuw ik, mijn stem nog steeds schor en krakerig.

Ik wacht een paar seconden voor ik weer schreeuw. ‘Iemand? Alsjeblieft, help!’

Hoe langer ik wacht, hoe meer mijn zenuwen het overnemen.

Ik spring weer omhoog, om te proberen de richel te bereiken, maar zonder geluk.

Op dat moment verschijnen er twee voeten op de grond, recht boven mijn handen.

Mijn ogen volgen langzaam, in paniek. Mijn lippen trillen en mijn ledematen zijn bevroren.

Hij is het. Dezelfde man die ik eerder zag. Ogen zo helder als sneeuw, een huid met glinsterende modder, een borstelige baard en bijpassend donkerbruin haar...

En een blik die roofdieren op de vlucht doet slaan.

Hij bukt.

Ik val bijna achterover, maar kan net op tijd mijn houvast terugvinden.

Hij stopt met bukken en vernauwt zijn ogen, maar ik kijk naar de speer in zijn hand.

Wat krijgen we nou?

Ik kan hier niet blijven staan en staren, dus ik dwing mezelf om te praten. ‘Help me.’

Hij staart naar mij.

Dat is alles wat hij doet... gewoon daar staan en naar me staren.

Dus ik voeg toe, ‘Alsjeblieft.’

Mijn stem verzwakt onder zijn starre blik. Ik klink als een verdomde muis.

Zijn lip trekt en hij kromt zijn rug, torent boven de kuil uit als een soort gevangenisbewaker.

Waarom wil hij me niet helpen?

‘Laat me eruit,’ zeg ik.

Nog steeds geen reactie. Alles wat ik krijg is diezelfde blik...

Ik slik het door als een bittere pil.

Als hij me niet wil helpen, dan *weet* ik *zeker dat* hij degene is die me hier heeft gebracht.

‘Wie bent u?’ vraag ik, mijn stem nog steeds nauwelijks hoorbaar. Ik vind het moeilijk om mijn mond open te doen met die ... man die me aanstaart. Zijn aanwezigheid alleen al geeft me de rillingen.

Hij houdt zijn hoofd langzaam schuin, maar nog steeds geen reactie.

Waarom antwoordt hij me niet?

Wat is zijn probleem?

Ik moet hier weg en hij kijkt naar me alsof hij niet eens weet of ik wel menselijk ben. Alsof hij... me er niet uit wil hebben.

Ik slik de brok in mijn keel weg en vraag: ‘Heb jij me hierin gestopt?’

De strenge blik op zijn gezicht spreekt boekdelen en ik trek me langzaam terug, dicht tegen de andere kant van de kuil. Zo ver mogelijk van hem vandaan als ik kan.

LOCK

Haar ogen boren zich in de mijne met dezelfde woestheid. Ik vraag me af wat ze denkt als ze me ziet... of ze bang is.

Dat zou ze moeten zijn.

Ik ben hier niet om aardig te zijn. Ik bescherm mijn land.

Wie is deze vrouw en waarom is ze hier gekomen?

Ik heb zoveel vragen, maar als ik mijn mond open doe, houd ik mezelf tegen. Ik wil haar niet het idee geven dat ik zachtaardig zal zijn. Ik ben allesbehalve zachtaardig.

Ze kwam in mijn jungle met vuur en vernietiging en ik vertrouw haar totaal niet.

Gezien de manier waarop ze ineengedoken zit in de hoek van de kuil, is dat gevoel wederzijds.

Mooi.

Ik wil dat ze bang is.

Voorlopig, temminste.

Ik weet nog niet wat ik met haar ga doen.

Of ik haar moet laten gaan, of dat ik haar moet doden.

Dood...

Normaal komt het zo makkelijk bij me op om te doden. Maar haar ogen doen me twijfelen aan mijn eigen oordeel. Ik nog geen seconde twijfelen bij het doden van een man. Geen seconde besteden aan spijt.

Maar een vrouw? Ik heb nog nooit een vrouw gedood.

En ik heb er zeker nooit aan gedacht om er een te doden die zo mooi is als zij.

‘Geef antwoord,’ zegt ze uit het niets.

Juist ... ze heeft me een paar vragen gesteld, maar ik ben niet van plan om te antwoorden. Niet totdat ik besloten heb wat ik met haar ga doen.

Zeker niet als ze al vergeten is waarom ze hier überhaupt is.

‘Waarom heb je me hier in gegoooid?’ gromt ze vanuit haar hoek. ‘Waar ben ik?’

Ik houd nu al van het geluid van haar stem. Het is heel... onschuldig. Maar ook rauw. Ik kan de onzekerheid voelen en ik ruik de angst. Het laat mijn bloed stromen.

Weet ze wel wat ze gedaan heeft? Is ze vergeten hoe ze

wegliep en me toen uit het niets aanviel? Ik heb nog steeds de schrammen op mijn gezicht en borst.

Zo te zien, herinnert ze het zich waarschijnlijk niet eens.

Misschien was ze in shock. Of misschien is ze echt gevaarlijk. Maar zo ziet ze er niet uit.

Ze ziet er zelfs heel appetijtelijk uit met die volle, rode lippen, dat korte, golvende, donkerblonde haar en dat lieve, ronde gezichtje.

Maar wat als ze meer vernieling brengt en mijn enige thuis ruïneert? Meer ... mensen?

Ik schud mijn hoofd en kijk weg. Het is moeilijk beslissingen te nemen als ze zo naar me zit te staren. Dit is de eerste keer sinds lange tijd dat ik voor een belangrijke beslissing sta en dat ik weet niet hoe ik verder moet.

Ik denk dat ik wat tijd neem om na te denken.

TWEE

Juliet

Hoe langer hij naar me staart, hoe bozer ik word.

Waarom antwoordt hij me niet?

Mijn lichaam voelt alsof het door de mangel is gehaald. Als hij iets weet, wat dan ook, dan moet ik het weten. Ongeacht of hij me hier heeft gebracht. Wat op z'n zachtst gezegd vreemd is.

Want wie bij zijn volle verstand zou een ander mens in een kuil opsluiten?

Ik frons en kijk hoe hij naar me kijkt.

Ik wou dat ik hem kon dwingen te praten, maar ik heb geen invloed.

Het enige wat ik kan doen is wachten tot hij eindelijk beslist wat hij met me gaat doen.

Ik hoop dat het niet lang duurt, want ik moet naar een dokter. Ik weet niet wat er gebeurd is, maar ik herinner me het vuur... en de pijn.

Alles hieraan is verkeerd en hij is waarschijnlijk de enige die weet wat er gebeurd is.

Maar op het moment dat ik mijn mond open doe om weer te spreken, draait hij zich om en gaat weg.

‘Hé! Wacht!’ schreeuw ik, terwijl ik naar zijn kant van de kuil ren. ‘Ga niet weg! Alsjeblieft!’

Ik spring op en neer, maar het heeft geen zin. Hij komt niet terug.

‘Alsjeblieft! Laat me eruit!’ smee ik weer, ook al kan hij het waarschijnlijk niet horen.

Ik slaak een zucht, ga in een hoekje zitten en staar naar de hemel, me afvragend hoe lang ik in deze kuil begraven zal blijven. Hij kan me hier niet eeuwig houden, want dan maak ik hem het leven zuur. Ik zal blijven praten tot hij moe van me wordt en me er eindelijk uit laat.

Het is de enige optie die ik nog heb als ik ooit de wereld nog wil zien.

Tenzij... hij eigenlijk niet van plan is om me hier te houden... in leven.

Ik slik de brok in mijn keel weg en dwing de gedachten uit mijn hoofd.

Ik kan zo niet denken. Alles zal goed komen. Ik moet kalmeren en mijn bersenen gebruiken.

Er moet iets zijn wat ik kan doen.

Plotseling verschijnt hij weer, deze keer met iets anders dan een speer. Hij gooit het tussen de tralies door naar beneden, de kuil in. Het landt precies tussen mijn voeten.

Als ik naar beneden kijk, worden mijn ogen wijder.

Het is... een stuk vlees.

Wat de fuck?

Mijn mond valt open en ik krimp ineen.

Waarom zou hij dat in godsnaam naar mij gooien?

Ik pak het op en staar er een seconde naar. Yep. Zeker vlees.

Wat moet ik hiermee doen?

‘Eet.’

Mijn ogen gaan onmiddellijk naar de donkere, hese stem.

Hij was het.

Hij heeft eindelijk gepraat. Maar hij zei niet wat ik wilde horen.

En hij kan ook niet stoppen met naar het vlees te staren.

Wil hij echt dat ik *dit* eet?

Ik trek een gezicht en gooi het vlees op de grond. ‘Nee. Verdomme nee. Wat is dit in godsnaam?’ grom ik. ‘Laat me hier uit.’

Hij trekt een wenkbrauw op, zucht hardop en draait zich dan weer om.

‘Nee, nee, wacht!’ schreeuw ik weer, spring op en neer, maar het heeft geen zin. Hij wil zich niet omdraaien.

Dit is krankzinnig.

Een kerel die ik niet ken sluit me op in een donker, vochtig hol, weigert met me te praten en gooit vlees in mijn gezicht.

Wat gebeurt hier in godsnaam?

Ik dacht dat dit eiland onbewoond was. Ik denk dat we het allemaal mis hadden.

Of ik ben mijn verstand aan het verliezen.

Ik kreun hardop, in de hoop dat hij het kan horen. Dan stamp ik terug naar mijn gebruikelijke plek en ga weer zitten. Ik prik een paar keer in het vlees en voel de gal in mijn keel opkomen, dus ik sluit mijn ogen en doe alsof er nooit iets gebeurd is.

Wie denkt hij verdomme wel dat hij is, vlees naar me gooien? Over barbaars gesproken.

Ik zucht weer en wil schreeuwen. Niet dat het enig nut heeft. Ik betwijfel of iemand me kan horen waar ik ben.

In plaats daarvan ga ik liggen en staar naar de hemel. Dan sluit ik mijn ogen en drijf weg in een andere wereld. Ik fantaseer dat ik weer thuis ben, in mijn eigen comfortabele bed, films kijk en me tegoed doe aan een zak popcorn en een cola.

Ik zou alles doen voor een blikje cola.

Alles voor een doos chocolaatjes... een warme douche... alles om me te laten vergeten dat ik hier ben in deze diepe, donkere kuil uit mijn nachtmerries.

Want dat is het enige wat me ervan weerhoudt om nu in te storten... de pure hoop dat ik mijn oude leven weer zal kunnen oppakken.

Maar ik weet niet eens waar ik ben. Of hoe ik hier ben gekomen. Of waarom.

Ik weet alleen dat deze plek niet mijn thuis is.

Het is die van hem.

Met kleverige, zoute tranen aan mijn gezicht gekleefd, word ik wakker uit een vreselijke nachtmerrie.

Alleen, het was geen nachtmerrie.

Het is de realiteit.

De grond is nog aarde.

Er is geen kussen, geen fles water om uit te drinken, geen mobieltje om te checken, geen licht om aan te doen.

Gewoon dezelfde oude kuil waar hij me achterliet.

Geen wonder dat ik zo slecht sliep.

Als ik opsta, is mijn hele lichaam stijf en pijnlijk van het liggen op de harde grond.

Ik kan me niet eens herinneren dat ik in slaap ben gevallen. Ik

moet echt omgedonderd zijn omdat ik zo moe was na alles wat er gebeurd is.

De zon is al ondergegaan.

Is het al nacht? Ik draag geen horloge. Alles wat ik heb is de maan om te weten hoe laat het is.

Er schijnt nauwelijks licht in de kuil en hoe meer ik omhoog kijk, hoe enger deze plek wordt. Er is geen uitweg. Wat als ik sterf van de honger of de dorst? Of erger... wat als een roofdier me komt halen?

Ik ril bij de gedachte en ik klem mijn benen vast en trek ze op, in een poging me zo klein mogelijk te maken. Het geeft me een veiliger gevoel, ook al weet ik hoe belachelijk dat is.

Er moet iets zijn wat ik kan doen. Iets om me te redden aangezien dat beest van een man me duidelijk niet wil helpen.

Ik staar naar de muren voor me en naar de tralies boven me. Dan sta ik op en begin te springen. Op en neer. Opnieuw en opnieuw. Ik geef het niet op. Niet zolang ik mijn vingers hoger zie gaan, elke keer als ik het probeer.

‘Kom op, Jules, je kunt het,’ zeg ik tegen mezelf.

Ik zweet als een gek omdat ik zoveel energie verbruik. Dat en het is zo verdomd vochtig hier, het is bijna onmogelijk om te bewegen zonder doorweekt te raken. Dit is helemaal niet zoals het klimaat thuis.

Ik wil terug naar huis. Naar mijn gelukkige plek. Mijn comfortabele kleine thuis.

Als ik bij de stangen kan en ze vastpak, kan ik hem misschien open duwen. Ik bedenk wel wat ik moet doen als ik zover ben. Maar ik moet me concentreren om het goed te doen. Concentreer me niet op het verliezen van mijn shit omdat ik nog steeds niet bij de verdomde tralies kan.

‘Kom op, Jules, je weet hoe het moet,’ zeg ik, nog een keer uitblazend voordat ik verder spring. ‘Je hebt dit op school gedaan,

weet je nog? Dit moet makkelijk zijn.'

Ik blijf springen. Ik weet niet voor hoe lang, maar ik weiger te stoppen, zelfs als mijn voeten pijn doen. Ik moet eruit.

Als mijn vingertoppen de stangen raken, schiet er een golf van opwinding door mijn aderen. Nog een sprong en ik kan ze vasthouden met alleen mijn vingertoppen.

Ik kreun en trek zo hard als ik kan, in een poging mijn lichaam op te tillen, maar op het moment dat ik dat doe, breekt een van de stangen in tweeën.

Ik val met een klap op de grond en stoot mijn achterhoofd.

Shit. Dat deed pijn.

Een andere kreun verlaat mijn mond terwijl ik over de achterkant van mijn hoofd wrijf.

Als ik mijn ogen open, is hij er weer.

Hij staart me recht aan met die donkere blik en voor eventjes stop ik helemaal met ademen.

Hij kijkt naar de beschadigde tralies.

Zal hij me straffen omdat ik ze gebroken heb? Me pijn doen omdat ik probeerde weg te komen?

Of nog erger... me doden voor ik vlucht?

Kippenvel verspreidt zich over mijn huid, maar ik weiger hem te laten weten hoe bang ik ben. Mijn lichaam blijft stijf op de grond liggen terwijl ik elke beweging van hem in de gaten houd.

Zijn hand gaat omhoog... en dan gooit hij weer iets naar me.

Het landt voor me.

Meer vlees.

Op het moment dat ik er naar kijk, breek ik.

In een moment van woede, raap ik het op en gooi het terug naar hem. 'Stop met vlees naar mijn gezicht te gooien!'

Het vlees slaat hem recht in de borst en ploft weer neer op de grond.

Hij lijkt niet eens geschrokken.

‘Wat wil je van me?’ snauw ik. Mijn stem schommelt, ook al wil ik dat niet. Ik kan mezelf niet meer beheersen. Het is zo moeilijk als die klootzak daar staat en naar me kijkt alsof mijn worstelingen hem amuseren.

Waarom blijft hij vlees naar me gooien? Wat is zijn probleem?

Wil hij echt dat ik dat eet?

Ik huiver bij de gedachte.

Ik heb al jaren geen vlees meer gegeten en ik ben niet van plan om dat snel te veranderen. Ik houd niet van dieren doden voor voedsel, laat staan dat ik het vlees eet dat al beschikbaar is. Ik houd toch al niet van de smaak.

Maar het maakt niet uit.

Als hij wortels in mijn gezicht had gegooid, had ik ze nog niet opgegeten.

Ik sterf nog liever dan dat ik als een huisdier in deze hel word gehouden.

Ik sla mijn armen over elkaar en weiger hem aan te kijken. Als hij me niet wil antwoorden, dan is dat maar zo.

Wil hij dit spelletje spelen?

Prima... Ik zal meespelen.

En ik zal winnen.

DRIE

LOCK

Waarom wil ze niet eten?

Als ze wil leven, heeft ze voedsel nodig.

Misschien houdt ze niet van het eten dat ik haar gaf. Maar waarom niet? Wie houdt er niet van vlees? Het is sappig, zacht en lekker en de zoute smaak doet me altijd watertanden.

Ik begrijp niet waarom ze vreemde gezichten trekt als ze naar het vlees kijkt. Alsof de geur alleen al haar maag doet omkeren.

Ik heb nog nooit iemand ontmoet die niet van vlees hield.

Maar ja... ik heb ook nog niet veel mensen ontmoet.

En dat ben ik ook niet van plan.

Zij is al een handvol.

Ik draai mijn hoofd en kijk eens goed. Ze lijkt een kleine wond op haar achterhoofd te hebben die ze nog niet eens heeft opgemerkt. Mijn ogen glijden over de bovenkant van de kuil en zie dat delen van de houten spijlen doormidden zijn gebroken. Blijkbaar is ze bezig geweest.

Ik slaak een zucht en denk even na.

Als de wond zo open blijft, kan het gaan infecteren. Ik moet het verzorgen.

Ik denk dat ik dan al besloten heb... Ik houd haar.

Maar *waar*?

Ze kan niet in die kuil blijven. Het is te diep voor mij om er bij te kunnen en ze lijkt zichzelf niet in leven te willen houden, aangezien ze al het voedsel negeert dat ik naar haar gooi.

Welke andere opties heb ik?

Moet ik haar meenemen naar mijn huis? Maar wat als ze me weer probeert aan te vallen?

Ik schud mijn hoofd. Dat kan ik niet laten gebeuren.

Ik denk dat ik iets moet bedenken.

Ik draai me om en loop weer weg. Ze krijgt van helemaal beneden in de kuil, eist te weten waar ik heen ga en wanneer ik haar eruit laat. Ze is waarschijnlijk angstig, maar dat is niet nodig. Nu ik heb besloten dat het stom zou zijn om zo'n mooie jonge vrouw te doden, ben ik vastbesloten om haar veilig te houden.

Ik had eerst mijn twijfels, omdat ze zo gewelddadig was, maar nu begrijp ik waarom. Ze was waarschijnlijk bang en dat begrijp ik.

Verdomme, ik ben ook gewelddadig en dat heeft me nooit twee keer doen nadenken.

Ik ga terug naar mijn houten kist waar ik mijn gereedschap bewaar en haal de touwladder die ik gemaakt heb om de zware terreinen te beklimmen. Als ze rustig is, laat ik hem in haar kuil zakken. Zo niet... wel, dan moeten we wachten tot ze dat wel is. Ik houd niet van veel lawaai. Ik heb het liever rustig. Maar ik denk dat dat gaat veranderen nu we met z'n tweeën zijn.

Ik loop terug naar de kuil en ik hoor haar stem al voor ik halverwege ben. Ze schreeuwt van alles, waarschijnlijk vervloekt ze me, maar ik ken niet eens de helft van de woorden die ze

gebruikt.

Mijn voeten staan gevaarlijk dicht bij de kuil, maar ik val er nooit in. Ik ken dit ding maar al te goed. Ik weet dat het niet zal instorten onder mijn gewicht... omdat ik het verdomde ding gebouwd heb.

Met een grijns op mijn gezicht staar ik naar dat mooie gezichtje daar beneden. Ze blijft me aankijken met die grote, bange ogen, alsof ze zich afvraagt of ik haar pijn ga doen.

Ik ben niet gevaarlijk.

Temminste, niet als ik dat niet wil. En voor haar wil ik zeker niet gevaarlijk zijn.

Want hoe meer ik haar bekijk... hoe meer er iets in mij begint te veranderen. Het vervult me met een behoefte die ik nog nooit gevoeld heb en ik weet niet wat ik ermee moet doen. Het enige dat ik weet is dat ik haar wil houden.

Ik ga op mijn knieën en knip het touw door dat de tralies bij elkaar houdt, daarna til ik het op. Ze staat op van de grond en loopt dichterbij me toe. Nu de tralies weg zijn, kan ik haar eindelijk goed bekijken. Ze is nog mooier dan ik dacht. Dun en tenger... maar heel mooi. En verleidelijk.

‘Ga je je gedragen?’ vraag ik, mijn stem laag en streng.

Ik wil haar niet het idee geven dat ze echt een keuze heeft.

Ze zet haar handen op haar heupen en snauwt terug. ‘Fuck jou, dat je me hier in de eerste plaats in gestopt hebt. Hoe durf je?’

Ik haal mijn schouders op en pak de tralies weer vast, maar op het moment dat ik ze weer laat zakken, opent ze haar mond weer.

‘Nee, nee, wacht!’ Ze houdt haar hand op. ‘Niet doen.’

Ik pauzeer en luister.

‘Prima, oké. Ik zal me gedragen. Laat me er nu uit.’

Ik vernauw mijn ogen, niet zeker of ik haar woorden kan

vertrouwen.

Ze is boos op me, ook al heb ik niets anders gedaan dan ons beiden te beschermen.

‘Alsjeblieft?’ voegt ze er zachtjes aan toe.

Fuck.

Het geluid van haar stem als ze me smeekt...

Het prikkelt al mijn zintuigen.

Ontsteekt een vuur in mijn hart.

Ik wil het nog eens horen.

‘Alsjeblieft, laat me eruit. Ik zal alles doen,’ zegt ze met tranen in haar ogen. ‘Ik wil alleen maar uit deze kuil.’

Hoe kan ik nee zeggen tegen die mooie, glinsterende ogen? Dat kan ik niet. Niemand kan dat.

‘Ga je niet vluchten?’ grom ik, hopend dat ze het niet moeilijker maakt dan het al is.

Ze knikt.

Ik slaak een diepe zucht en laat de spijlen weer zakken, dan rol ik de met de hand gemaakte ladder uit en houd hem dicht bij de rand van de kuil.

Juliet

Hij kijkt naar de ladder en knikt dan naar mij alsof hij wil dat ik op dat ding klim. Maar het ziet er wankel uit... en onveilig.

Toch is het mijn enige weg naar buiten en ik weet dat ik deze kans moet grijpen voor hij hem weer afpakt.

Dus loop ik erheen en houd me stevig vast als ik de ladder opklim. Het is wankel en de haren van het touw krassen op mijn huid, maar ik negeer elk gevoel op dit moment zodat ik kan overleven.

Als ik kan voorkomen dat ik hier sterf, waar dan ook, zal ik het proberen.

Maar op het moment dat ik oog in oog sta met mijn ontvoerder, begint mijn hart in mijn keel te kloppen en kan ik nauwelijks op de ladder blijven staan.

Als hij mijn pols vastpakt en me gemakkelijk optrekt, alsof ik een soort lappenpop ben die hij rond kan gooien, giert de adrenaline door mijn lichaam.

Hij is groter dan ik dacht... langer... breder... gespierder dan ik me ooit kon voorstellen.

Hij leunt naar me toe... om aan me te ruiken.

Mijn hele lichaam verkramp en een rilling loopt over mijn ruggengraat.

Heeft hij echt aan me gesnuffeld? Wat voor soort holbewoner doet dat?

Ik ben me scherp bewust van hoe dichtbij hij is en de manier waarop hij naar me kijkt... alsof ik iets nieuws ben. Iets wat hij nog nooit gezien heeft. Een gloednieuw speeltje.

En op dit moment... heeft hij zijn handen op mij.

Donkere modder heeft vlekken achtergelaten op zijn lijf precies waar zijn huid de mijne raakt.

Wat is hij van plan met mij te doen?

Ik kan niet bij hem blijven. Hij is degene die me in deze verdomde kuil had gestopt, dus hij is gevaarlijk. Ik moet hier weg. Ik moet vluchten. Ik moet in veiligheid zien te komen. Overal is goed, zolang het maar niet bij hem is. Ik kan hem niet vertrouwen.

Dus op het moment dat hij mijn pols loslaat om de ladder op

te trekken, ga ik er vandoor. Ik denk niet na, ik ren.

Mijn voeten nemen me zo snel als ze kunnen, langs de bomen en in de jungle daarachter.

Ik weet niet waar ik ben of waar ik heen ga. Ik weet gewoon dat ik bij *hem weg moet*.

Alles om hem ervan te weerhouden me terug in die kuil te stoppen. Of nog erger. Ik weet niet wat hij van plan is en ik ben ook niet van plan om erachter te komen. Ik wil gewoon terug naar huis.

Dus ik ren zo hard als ik kan, in de hoop dat ik in dezelfde richting ga en niet in cirkels. Ik wil niet verdwalen, maar ik heb geen flauw idee waar ik ben en deze plek... het is net een doolhof. Overal dikke bomen en struiken, geen pad te bekennen.

Hoe kom ik ooit thuis?

Ik moet een landmerk vinden. Ergens waar ik me kan oriënteren, zoals een grote rots of een heuvel. Maar hoe vind ik er een als ik niet weet waar ik moet zoeken?

De enige plek is omhoog, dus ik grijp een dikke boom en probeer erin te klimmen. Het is zwaar en de stam is ruw en laat krassen achter op mijn huid, maar ik negeer de pijn en duw me naar boven, naar de volgende tak.

Het lukt me om het vast te pakken en mezelf op te trekken. Door en door tot ik zo hoog mogelijk ben. Totdat ik naar de grond onder me kan kijken en de uitgestrekte jungle zie die zich kilometers uitstrekt.

Er is geen stad. Geen dorp. Geen boten of een haven. Niets dan bomen, stranden en de eindeloze zee.

Holy shit... wat is dit voor een plek?

En dan zie ik het... in de verte...

Rook door de bomen, verschroeide aarde, een deel van de jungle volledig geruïneerd. In het midden staat een verminkte helikopter vol rook en overal stukjes metaal.

Ik slik de brok in mijn keel weg en laat mijn ogen dwalen. Ik staar naar de horizon en de zee daarachter en ik kom eindelijk tot het besef... Ik ben op een eiland.

En alleen al de aanblik van deze plek roept onmiddellijk alle herinneringen op.

Ze stromen in volle vaart mijn hoofd binnen, alsof ik naar een film op hoge snelheid kijk met beelden die voorbij flitsen. Alles, van de vlucht naar dit eiland waar ik verondersteld werd testen uit te voeren en op verkenning te gaan met collega Wildlife biologen tot de oorverdovende geluiden van de vernietiging.

Mijn handen trillen zo hard... dat ze de takken die ik vasthoud loslaten.

Mijn lichaam valt naar achteren en ik val halverwege flauw.

VIER

Juliet

Eerder

Vanuit mijn kleine raampje staar ik naar de oceaan beneden. De horizon is spectaculair zonder land in zicht. Ik raak nooit gewend aan deze pracht. Reizen geeft me altijd zo'n goed gevoel... alsof ik afgestemd raak op de natuur zelf.

Ik weet niet waarom, ik ga gewoon graag naar buiten. Ik huiver bij de gedachte om elke dag van mijn leven opgesloten te moeten zitten in een gekoeld chemisch lab in de kelder. Ik weet niet hoe mijn collega's het doen, maar ik denk dat ze echt van de microscoop houden. Ik? Ik ga veel liever de natuur in. Daar waar ik de dieren en planten in hun eigen habitat kan bestuderen waar ze thuishoren. Als een goed geoliede machine leeft het allemaal naast elkaar, maar zonder de vervuiling of het lawaai.

Ik glimlach, denkend aan al de dingen die ik daar ga zien. Ik vraag me af of ik een nieuwe plantensoort zal ontdekken of zelfs

een hele nieuwe diersoort. Dat zou geweldig zijn, maar ik moet er niet te veel op hopen.

Zelfs als het waar is wat mijn baas zei over het onbekende eiland, betekent dat nog niet dat er iets zal zijn wat we nog niet eerder hebben gezien.

Ik kan het niet helpen, maar ik ben een beetje opgewonden bij het vooruitzicht om daar wat onderzoek te doen. Toen mijn baas me vertelde dat ik geselecteerd was voor het programma en dat we naar een van de meest afgelegen gebieden ter wereld zouden gaan, piste ik bijna in mijn broek van opwinding.

Normale mensen zouden doodsbang zijn, maar ik niet en hij wist dat. Ik ben er vrij zeker van dat dat de reden is waarom hij me vroeg te gaan. Ik vind het ook fantastisch... ver weg van de drukke steden en de harde geluiden. In het wild.

‘We naderen,’ galmt een stem door mijn koptelefoon en ik klem hem stevig tegen mijn oren om hem te kunnen horen.

Als ik uit het raam kijk, zie ik een eiland in zicht komen. Een grijns van oor tot oor verschijnt op mijn gezicht. Ik kan mijn duizeligheid niet meer bedwingen. Zo opgewonden ben ik.

‘Zo... heb je er zin in?’ vraagt een mede onderzoeker.

Hij heeft me zijn naam verteld voordat we bij elkaar kwamen, maar ik ben het weer vergeten. Het is niet mijn bedoeling, het gebeurt gewoon. Ik heb geheugenproblemen als het gaat om dingen te onthouden over ... mensen.

‘Natuurlijk,’ antwoord ik met een grijns, terwijl ik probeer niet afgeleid te klinken, ook al was ik dat wel.

‘Wind je niet te veel op,’ zegt een ander. ‘We moeten eerst ons kamp opzetten.’

Ik knik.

‘Een beetje foerageren kan geen kwaad,’ zegt de onderzoeker, knipogend naar me.

‘Fourageren?’ De andere man lacht. ‘Jezus, Ollie, het is geen

spelletje.’

Ollie grijnst. ‘Waarom niet? Ik weet dat we daar zijn voor onderzoek, maar we kunnen ook een beetje plezier hebben, toch? Ik bedoel, het kan toch geen kwaad?’

‘We worden niet betaald om plezier te maken,’ zegt de man. ‘We zijn er om te werken.’

‘Wie zegt dat ik niet beide tegelijk kan doen, Pete?’

Pete trekt zijn wenkbrauw op, grijnzend.

‘Kerel, chill,’ zegt Ollie. ‘Ik maak maar een grapje. Relax.’

‘Juist...’ zegt Pete. ‘Zodra we geland zijn, zetten we de tenten en onze spullen op en gaan dan aan de slag.’

‘Aye, aye, kapitein,’ grapt Ollie, maar zodra hij Pete’s strenge grijns ziet, houdt hij onmiddellijk op met lachen.

Ik kijk weg, niet geïnteresseerd in hun kleinzielige argumenten.

Ik wil gewoon daar beneden zijn. En zoals het er nu uitziet, zijn we er bijna.

‘Gordels om,’ mompelt de stem door de koptelefoon. ‘Klaarmaken voor landing.’

Ik zie het strand al voor me, samen met de bomen en de dichte jungle waar ze deel van uitmaken. We vliegen over het eiland naar een aangewezen plek op een heuvel met een vlakke ondergrond, zodat het gemakkelijker is om te landen. De piloot vliegt ons vakkundig over de weelderige jungle en dichterbij de heuvel.

Net als we er overheen gaan, schudt een harde knal me van links naar rechts in mijn stoel.

‘Wat is er gebeurd?’ schreeuwt Pete terwijl de piloot probeert de controle te houden.

Er is geen reactie, maar er volgt nog een knal.

Met een bonzend hart, kijk ik uit het raam.

Iets vliegt recht op me af, slaat tegen de voor- en zijruiten en

ik schreeuw.

Ik kan nauwelijks bijhouden wat er gebeurt. Vanuit mijn ooghoek zie ik de piloot... bewusteloos. Er ligt iets op de besturing... een gemengeld dier.

Mijn brein moet me voor de gek houden. Dit kan niet echt zijn.

Adrenaline giert door mijn lijf als we een bocht maken en ternauwernood een richel van een berg ontwijken. Paniek schiet door mijn aderen en mijn maag krult in knopen.

Het metaal om me heen kraakt.

Gal stijgt in mijn keel.

We vliegen zijwaarts, zwevend door de lucht.

Gekrijs vermengd met luide waarschuwingstonen. Ik sluit mijn ogen als het metaal tegen de rotsen schuurt en giert. Er breekt iets af. Op het moment dat mijn ogen open gaan, vliegt er een stuk langs mijn raam.

Een stukje van *ons*.

Terwijl ik mijn stoel vasthoud, wordt de deur opengerukt.

Ollie's gordel raakt los en hij valt eruit als een stuk papier dat wegvliegt met de wind. Zomaar is hij weg. Voor altijd.

Er is geen tijd om het te verwerken, geen tijd om na te denken over wat er net gebeurd is, omdat we meteen tegen de bomen knallen.

Bladeren en takken kaatsen tegen de ramen, krassen erop, markeren ze...

Een paar rotsen op onze weg breken de laatste stukjes af. De ramen barsten en versplinteren. Mijn veiligheidsgordel komt los en ik word naar voren geslingerd.

Alles gebeurt zo snel. Ik kan niets anders doen dan voelen.

Ik dacht altijd dat de dood een gevecht zou zijn. Dat ik in staat zou zijn om te vechten, om het te overwinnen.

Maar dit... dit is als levend opgeslokt worden.